

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

ΕΝΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΥ

ΤΟΥ

ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

ΥΠΟ

Θ. Γ. Γ.

ΕΝ ΠΑΤΡΑΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ "Ο ΕΡΜΗΣ,"

1891

ΤΩ:

ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΠΡΟΞΤΑΤΗ

ΕΥΓΕΝΕΣΤΑΤΩ, ΚΥΡΙΩ,

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΕΙ ΚΟΝΤΟΓΟΥΡΗ:

ΒΟΥΔΕΥΤΗ,

ΜΙΚΡΟΝ ΒΑΘΕΙΑΣ ΥΠΟΔΗΨΕΩΣ ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ

ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΑΝΑΤΙΘΗΜΙ

ε. ς. ς.

ΑΙ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΕΝΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΥ

ΤΟΥ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥ.

Η

ΜΙΝΝΙΑ

ἡ σύζυγός μου καὶ ἐγώ, εἶχομεν νυμφευθῆ πρὸ μηνός, καὶ τὸ νυμφικὸν ταξείδιόν μας εἰς τὴν λιμνὴν Κίλλαρνέϋ πρὸ ὀλίγου χρόνου εἶχε τελειώσῃ. Ἡμεῖν τότε ὁ νεώτερος συντάϊρος τοῦ ἐμπορικοῦ οἴκου Σβαρτζμουρ καὶ Ἄδλ' ἀναγκάζομαι ἕνεκα τῆς μυστικότητος νὰ ἀποσιωπήσω τὰ ἀληθῆ ὀνόματα, καὶ ἡ ἄδειά μου ἐτελείωνε μετὰ τέσσαρας ἡμέρας.

Εἶμαι εὐτυχέστατος εἰς τὸ ἔπακρον ἐν τῷ θελκτικῷ ἀγροκηπίῳ μου, κειμένῳ εἰς μικρὰν ἀπὸ Λονδίνου ἀπόστασιν, ἐσκεπτομένη ἐν ἡδυπαθεῖ ὀκηθρία, ἐν ὥραϊα τινὶ μεταμεσημβρία τοῦ Ὀκτωβρίου, θαυμαζῶν συνάμα τὰ πρῶσινα φύλλα ἅτινα εἶχον πέσῃ πρὸ ἐμοῦ καὶ ἅτινα ἐφαίνοντο τερπόμενα ὑπὸ τὰς λαμπρὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, διωκόμενα ἔνθεν ἀκείθεν ὑπὸ τῆς αὔρας. Ἡ Μιννία, ἐκάθητο πλησίον μου, διότι ἀνευ ταύτης δὲν θά ἤμην εἰς τὸ ἔπακρον εὐτυχῆς. Κατὰ τὴν στιγμὴν δ' ἐκείνην ἀκριβῶς ἡ Βέτζυ, ἡ θαλαμηπόλος τῆς Μιννίας, ὁ ἔτρεξε κατὰ μῆκος τὴν δευδρόστοιχίαν τοῦ κήπου, ἔχουσα ἀνὰ χεῖρας ὀγκώδη τινὰ ἐπιστολήν.

Ἦτο τηλεγράφημα τοῦ κ. Σβαρτζμουρ, περιέχον τὰς ἐξῆς μόνον λέξεις:

«Ἐπιθυμοῦμεν ἵνα ἀναχωρήσητε ἀμέσως διὰ τὴν Ἡπειρον μετὰ χρημάτων. Δάνειον Νεαπόλεως. — Μὴ ἀναβάλλητε. — Συναλλαγὰί σπουδαιόταται ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς σας. — Λυπούμαι διακόπτων ἄδειαν. — Ἔστε ἐν τῷ γράφειῳ εἰς τὰς δέκα καὶ τριάκοντα. — Ἀναχώρησις ἐκ Λονδουβριόγης ἕνεκα καὶ τέταρτον. — Κατάρθασον τὸ τῆς νυκτὸς ἀτμόπλοιον Δούβρης.»

Ἡρώτησα ἀμέσως τὴν Βέτζυ ἐὰν ὁ μικρὸς τηλεγραφοκομι-

στής ἦτο ἀκόμη ἐκεῖ. Ἀλλὰ μοι ἀπεκρίθη ὅτι δὲν ἔφεραν αὐτὸς τὸ τηλεγράφημα. Ἐπειδὴ εἶχεν ἐξέλθῃ κύριός τις ὅστις ἐπορεύετο ἀκριβῶς εἰς τοῦ κυρίου Δάυσον καὶ ὅστις διήρχετο πρὸ τῆς θύρας μου ἐπεφορτίσθη τὴν ἐγγχείρισιν.

« Ἐρβέριτε, φίλε μου, δὲν ὀ' ἀναχωρήσητε, δὲν εἶνε ἀληθές ; Δὲν θέλω ν' ἀναχωρήσητε ! »

Καὶ ἡ Μιννία ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ ὤμου μου, διευθύνουσα πρὸς τὸ ἔδαφος τοὺς καθύγρους ἢ τὸν ὀφθαλμούς της.

« ὦ ! μὴ ἀναχωρήσητε, ἀγαπητέ, Ἐρβέριτε ! »

« Εἶνε ἀναπόφευκτον, πολυαγαπητή μου. Ἄλλως δὲν ὀ' ἀπουσιάσω ἢ μίαν ἐβδομάδα. Θὰ σὰς ἐγκαταλείψω μετὰ δέκα λεπτά ἵνα ἐπιβιβασθῶ ἐπὶ τοῦ κατὰ τὴν τετάρτην ὥραν καὶ εἴκοσι λεπτά ἀνερχομένου συρμού. »

« Αὐτὸ ἦτο σπουδαιότατον τηλεγράφημα, εἶπον ξηρότατα εἰς τὸν σταθμάρχην, κ. Σενουίγον, καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ ἐμπιστευθῆτε εἰς ἄνθρωπον μὴ ἐξουσιοδοτημένον. Ποίος εἶνε λοιπὸν ὁ γέρον αὐτὸς κύριος, σὰς παρακαλῶ ;

— Ποίος ἦτο, Χάρβεϋ ; » εἶπεν ὁ σταθμάρχης διὰ στυγνοῦ τόνου, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ὑπάλληλον ;

= Εἰς ἀγαθὸς γέρον ἀξιοσέβαστος, κύριε, ὅστις πορεύεται εἰς τὰ ἵπποστάσια Δάυσον, ὀδηγῶν ἐκεῖ ἵππους.

= Ἄς μὴ συμβῆ πλέον αὐτὸ, Κύριε Σενουίγε, ἄλλως θὰ ἐξηναγκαζόμην ν' ἀναφερθῶ. Προτίμουν νὰ χάσω ἑκατὸ γουινέας παρα νὰ ἐγγχείρισθῃ αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα εἰς κακὰς χεῖρας. »

Ὁ κ. Σενουίγος ὑπετονόησε κατι τι μεταξύ τῶν ὀδόντων του καὶ ἔσυρε τὰ ὦτα τοῦ μικροῦ ὑπάλληλου, ἐξ οὗ ἐράνη κατευχαριστημένος.

« Ἐρχίσαμεν ν' ἀδημονοῦμεν ὑπερβολικὰ, » μοι εἶπεν ὁ κύριος Σβαρτζμούρ ἐν ᾧ εἰσηρχομην εἰς τὸ γραφεῖόν του, τρία λεπτά πρὸ τῆς προσδιωρισμένης ὥρας.

« Ν' ἀδημονοῦμεν ὑπερβολικὰ, δὲν εἶνε ἀληθές, Γέλδριχ ;

= Βεβαίως ! ὑπέλαβεν ὁ ἀρχιὑπάλληλος, μεθοδικὸς ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

« Εἰς τὸ ἔπακρον ν' ἀδημονοῦμεν ! »

Ὁ κ. Σβαρτζμούρ ἦν ἐξηκονταετής, ἔχων πρόσωπον παχυπάρειον καὶ ῥοδόχρουν, ὀφρὸς δὲ λευκὰς ἢ ἀντίθεσις αὕτη εἶδιδε

τῆ φυσιογνωμίας του ἐξύχολόν ἔκφρασιν. Ὡς πρὸς δὲ τὰς ὑποθέσεις αὐτοῦ, ἦν ἐπιδέξιος καὶ ἀκριβής, ὀλίγον τι βίαιος καὶ ὑπὲρ τὸ μέτρον κανονικός, ἀλλ' εὐπροσήγορος, ἀγαθὸς καὶ προσεκτικός.

« Ἐλπίζω ὅτι ἡ θελκτικὴ σύζυγός σας χαίρει ἄκραν υἱεὶάν. Λυποῦμαι, τῇ ἀληθείᾳ, ἀγαπητόν μοι τέκνον, συντέμνων τοιοῦτον τρόπον τὴν ἀδειάν σας ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ πράξω ἄλλως. Τὰ χρήματα ὑπάρχουσιν εἰς τὰ δύο ταῦτα κιβώτια, ἅτινα εἰσὶ σιδηρᾶ καὶ περιτετυλιγμένα ἐκ δέρματος ἵνα φαίνωνται ὡς κιβώτια δειγμάτων. Τὰ κιβώτια ταῦτα κλείονται διὰ κλειθρῶν μὲ γράμματά, καὶ περιέχουσιν ἕν τέταρτον τοῦ ἑκατομμυρίου εἰς χρυσόν. Ὁ βασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως φοβεῖται ἐπανάστασιν· θὰ φέρητε τὰ κεφάλαια ταῦτα εἰς τοὺς Κυρίους Παλιχαβιτίνην καὶ Βάσσην, 172, ὁδὸς Τολέδου, ἐν Νεαπόλει. Τὰ ὀνόματα δι' ὧν ἀνοίγονται τὰ κλειθρα, εἰσὶ διὰ μὲν τὸ φέρον λευκὸν ἀστέρα, ΜΑΣΣΙΝΙΣΣΑ, διὰ δὲ τὸ φέρον ἀστέρα πράσινον, ΚΑΤΑΠΑΕΟΝ. Προσέξατε ἐπιμελῶς ὅμως ἀναμνησθε τῶν δύο μαγικῶν αὐτῶν λέξεων. Ἄνοιξατε τὰ κιβώτια εἰς Λυών ἵνα βεβαιωθῆτε ὅτι τὰ πάντα ἔγρουσι καλῶς. Μὴ ἠμιλῆτε εἰς οὐδένα, μὴ γνωρίζησθε μὲ οὐδένα, διότι ἡ ἀποστολὴ σας εἶνε σπουδαιότητι.

= Μὴ ἀνησυχῆτε, κύριε, ἀπεκρίθην. Θὰ μὲ νομίσωσιν ὡς ἀπεσταλμένον ἐμπορικοῦ καταστήματος.

= Συγχαρῆσατέ μοι, Βλαμὺρ, ἴσως λεπτομερῶς περὶ τὰς συστάσεις μου· ἀλλὰ γνωρίζω κάλλιστα, καθὼς γνωστὸν ὑμῖν, τὸν κίνδυνον τοῦ ταξειδεύειν μετὰ χρημάτων Ἐὰν, ἀπόψε οἱ σκοποί σας ἐγίνοντο γνωστοὶ ἐν Λονδίῳ ἢ Παρισίοις, τὸ μέχρι Μασταλίας ταξειδίον σας θὰ ἦτο τότε κινδυνώδες, ὡς ἂν εἴπαυαντες οἱ δεσμῶται Τουλώνης ἀπελύοντο καὶ ἐβρίπτοντο ἐπὶ τὰ ἴχνη σας. Πέποιθα περὶ τῆς μυστικότητός σας, σὰς εἰδοποιῶ μόνον νὰ προφυλαττήσθε. Ἐννοεῖται οἰκοθεν, ὅτι εἰσθε ὠπλισμένος.»

Ἦνοιξα τὸ ἐπανωφόριόν μου καὶ ἔδειξα ζωστήρα εἰς ὃν προσεκολλᾶτο ἐν ρεβόλβερ. Εἰς τὸ πολεμικόν τοῦτο θέαμα ὁ γέρον ὑπάλληλος ὠπισθοχώρησεν ἐκ τρόμου.

« Καλὰ ἀπεκρίθη ὁ κ. Σβαρτζμούρ· ἀλλ' ὡς γνωρίζετε, Βλαμὺρ, κόκκος εἰς συνέσεως ἀξίζει πεντάκις τὰς πέντε σφαίρας τῶν πέντε αὐτῶν βολῶν! Ἀῦριον θὰ διαμεῖνητε ἐν Παρισίοις ὅπως κανονίσητε ὑποθέσεις τιγὰς μετὰ τῶν Λεφέβρ καὶ Δέξεανς καὶ θὰ ἐξακολουθήσητε τὴν πρὸς Μασσαλίαν ὁδόν σας διὰ τοῦ συρμοῦ

τοῦ μεσονύκτιου ὅστις ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸ ἀτμόπλοιον τῆς Παρασκευῆς. Θὰ σᾶς τηλεγραφήσωμεν εἰς Ματσαλίαν. — Αἱ διὰ Παρισίους ἐπιστολαὶ εἰσὶν ἔτοιμοι, κύριε Χάργραβ ;

— Μετ' ὀλίγον θὰ εἶνε ἔτοιμοι, ὁ κ. Οὐίλκινς ἐργάζεται ἕνα τὰς τελειώσῃ ἄνευ διακοπῆς. »

Ἦτο νῦξ πρὸ πολλοῦ, ὅταν ἔφθασα εἰς Δούβρην, καὶ ἐμίθωσα πάραυτα τέσσαρας ἀχθοφόρους ὅπως μεταφέρω τὰ κιβωτῖά μου. Λιθίνη κλίμαξ ἤγεν ἀπὸ τῆς προκυμαίας εἰς τὸ διὰ Καλαί νεναυλωμένον πλοῖον, καὶ τὸ πρῶτον τῶν κιβωτῶν μου ἔφθασεν ἀκωλύτως ἐπὶ τοῦ καταστρώματος· ἀλλ' ἐν ᾧ κατεβίβαζον τὸ δεύτερον, εἰς τῶν ἀχθοφόρων ὠλισθήτε κατὰ τύχην καὶ θὰ ἐπιπτεν' ἐξάπαντος εἰς το ὕδωρ, εἰ μὴ τὸν ἤρπαζεν ἀπὸ τοῦ τραχήλου γηραιὸς τις ἀξιωματικὸς ἐτανερχόμενος ἐξ Ἰνδίας, εὐρωστος καὶ σαρκώδης, περφορισμένος πλείστας δεσμίδας, καὶ ὅστις προηγεῖτο ἐμοῦ σύρων τὴν σύζυγόν του, σύντεκνον ἔχουσαν χάριεν πρόσωπον καίτοι χυδαιοπρεπές.

« Στερεώσου εἰς τοὺς πόδας σου, παιδί μου, ἀνέκραξεν. Τί ἔχετε αὐτοῦ ; Σιδηρικά ;

— Ἄγνοῶ, κύριε, γινώριζω μόνον ὅτι ὑπάρχει τι ἱκανὸν νὰ συντρίψῃ τοὺς ὤμους ἐνδὸς ἀνθρώπου ! ἀπεκρίνατο ὁ ἀχθοφόρος εὐχαριστῶν συνάμα κατ' ἴδιον αὐτοῦ τρόπον τὸν μετ' αὐτοῦ συνδιαλεγόμενον.

— Αἱ βαθμίδες αὗται, κύριε, εἰσὶ φοβεραὶ διὰ τὴν μεταφορὰν βαρέων δεμάτων, εἶπε κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ὀπισθεν ἐμοῦ φωνῆ εὐμενῆς. Εἰκάζω, κρίνων ἐκ τῆς ἀποσκευῆς σας, ὅτι εἰμεθα συνάδελφοι. »

Ἔστρεψα τὴν κεφαλὴν καθ' ἣν στιγμήν ἐπεβιβαζόμεθα ἐπὶ τοῦ πλοίου, καὶ εἶδον ἄνδρα ὕψηλόν καὶ λεπτοφυῆ, μὲ πρόσωπον στενὸν καὶ αἰχμηρὸν, μὲ ῥίνα προεξέχουσαν, μὲ τύπον ὀλίγον τι ἰσραηλῆτικόν. Ἐφόρει ἐπανωφόριον πολὺ κοντόν. πανταλόνιον κολλητὸν, ὑπενδύτην διηνηθισμένον, μέγα περιλαίμιον, καὶ λαιμοδέτην ἀνοικτοῦ χρώματος, στητόν λιάν καὶ κατεσπαρμένον ὑπὸ μικρῶν ἀνοδοεσμῶν. Τῷ ἀπεκρίθην εὐγενῶς ὅτι πράγματι εἶχον τὴν εὐτυχίαν νὰ ἦμαι ἀπεσταλμένος ἐμπορικοῦ καταστήματος, καὶ προσέθηκα ὅτι θὰ εἶχομεν προφανῶς νὰ διέλθωμεν ἀθλίαν νύκτα.

« Ἄ ! μάλιστα, κύριε, ὑπέλαβε. Θὰ ἔχωμεν ἀναμφηρίστως ἡλεινὸν καιρὸν· ὅθεν σᾶς προτρέπω νὰ καταλάβητε πάραυτα ἕνα ἀλαμίσκον, διότι μοὶ φαίνεται ὅτι τὸ ἀτμόπλοιον ἔχει πολλοὺς πιδάτας. »

Ἔσπευσα νὰ ὑπάγω νὰ ἐξαπλωθῶ διὰ μίαν ὥραν, εἶτα δ' ἠγέρθην καὶ παρατήρησα περὶ ἐμυτόν. Ἐξ ἐπιβάται ἐκάθηντο εἰς μίαν μικρὰν τράπεζαν, καὶ μεταξὺ αὐτῶν εὐρίσκοντο ὁ νηραῖος ἀξιωματικὸς καὶ ὁ μετ' ἐμοῦ συνδιαλεζόμενος. Ἐπινον φιάλην Πόρτου καὶ ἐφαίνοντο ὅτι διέκειντο κάλλιστα πρὸς ἀλλήλους. Συνηνώθην μετ' αὐτῶν καὶ ἀντηγλάξαμεν παρκτηρήτεις τινὰς αἰτινες δὲν ἦσαν πρὸς ἔπαινον τῶν νυκτερινῶν διάπλων.

«Χίλιαι βόμβαι, κύριοι, εἶναι ἀπλούττατα ἀνυπόφορον! ἀνέκραξεν ὁ φαιδρὸς ταγματάρχης Βίλτερ, ὅστις δὲν ἤρρησε νὰ εἴπῃ ἡμῖν τὰ ὀνόματά του καὶ τὰς ἰδιότητάς του. Εἶνε τόσον πνιγρὸν ὅσον ἐν Πεσχαδάχ ὅταν ὁ καυστικὸς τῆς Τισσαίγης ἀνεμος φυσᾷ ἐν τῇ πεδιάδι. Τί θὰ ἐλέγετε διὰ ἓνα μικρὸν γῦρον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἵν' ἀναπνεύσωμεν ὀλίγον ἀέρα; Ἡ σύζυγός μου πάσχει ἀπὸ ναυτίαν καθ' ὅλον τὸν διάπλου δὲν θὰ τὴν ἰδωμεν λοιπὸν μέχρι τῆς ἀποβιβάσεως.— Παιδί! =. Ἄλλη μίαν φιάλην Πόρτου, σὰς παρακαλῶ.»

Ὅταν ἐφθάσαμεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, παρατήρησα μετ' ἄκρας ἐκπλήξεως τέσσαρα κιβώτια μὲ λευκοὺς καὶ πρασίνοὺς ἀστέρας, καθ' ὅλα ὁμοία μὲ τὰ ἰδικά μου. Δὲν ἠδυνάμην νὰ πιστεύσω τοὺς ὀφθαλμούς μου. Ἐν τούτοις ἀμφιβολία δὲν ἐχώρει ἦσαν ἐκεῖ μετὰ τῶν ἐκ δέρματος ἐπικαλυμμάτων, τῶν μὲν γράμματα κλείθρων καὶ ὄλων τῶν λοιπῶν.

«Αὐτὰ τὰ κιβώτια εἶνε ἰδικά μου, κύριε! παρατήρησεν ὁ κ. Λεβιζὸν (τοιουτοτρόπως ὁ πλοίαρχος εἶχε καλέσῃ πρὸ ἐμοῦ τὸν συνάδελφόν μου, τὸν ἀπεσταλμένον ὑπ' ἀλλήλου.)

«Ταξειδεύω διὰ τὸν οἶκον Μάκυντοχ, καὶ τὰ κιβώτια ταῦτα περιέχουσι ὑφάσματα ἀδιαβροχὰ, τὰ ἀριστα τῶν ὄσων ὑπάρχουσι. Ὁ οἶκος ἡμῶν μεταχειρίζεται τὸ εἶδος τῶν κιβωτίων τούτων πρὸ τεσσαράκοντα ἐτῶν. Εἶνε ἐνοχλητικωτάτη ὅμως ἐκάστοτε, ἢ συμπτωματικὴ αὕτη ὁμοιότης τῶν ἀποσκευῶν, διότι συνεπάγεται σφάλματα. Τὰ δέματά σας εἰσὶ πολλῶ βρῦτερα τῶν ἰδικῶν μου, μοὶ φαίνεται; Εἶνε ἀεριομηχανήματα τελειοποιημένα; Θρονία κήπων; Μαχαιρικά ἢ ἄλλο τι σιδηροῦν ἢ χαλύβινον ἀντικείμενον;»

Ἀπήντησα διαδυτικῶς, καὶ ὁ κ. Λεβιζὸν προσέθηγεν ἀμέσως:

«Ἄριστον προωνίζομαι τὸ μέλλον ὑμῶν, κύριε! τὰ ἀπόκρυφα τοῦ ἐμπορίου πρέπει νὰ τηρῶνται ἀπαραβιάτως. Τί ἰδέαν ἔχετε περὶ τούτου, ταγματάρχα;

— Ὅτι ἔχετε δίκαιον, χίλιαι βόμβαι. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ

μεταχειρισθῆ τις παραπολλὴν μυστικότητα. Διάβολε, κύριε, ὁ κόσμος δὲν εἶνε παρὰ εὐρεῖα συλλογὴ ἀπατεῶνων!»

«Ἴδου ὁ φάρος τοῦ Καλαί!» ἀνεκραξε φωνὴ τις. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, πράγματι, ὁ φάρος ἵστατο πρὸ ἡμῶν ῥίπτων ἐπὶ τὰ σκοτεινὰ τῆς θαλάσσης ὕδατα τὸ σπινθηροβόλον αὐτοῦ φῶς.

Οὐδόλως ἐσυλλογιζόμεν πλεόν τοὺς συντρόφους μου, καὶ ἐχωρίσθημεν ἐν Παρισίοις ἵνα ἕκαστος ἡμῶν ἀσχοληθῆ περὶ τῶν ὑποθέσεων του.

Ὁ συνταγματάρχης προὔτιθετο νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν Δρομόνδην πλησίον τῆς Λυών, εἶτα δὲ νὰ φθάσῃ ἐκεῖθεν εἰς Μασσαλίαν, καὶ τέλος εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Ὡς πρὸς δὲ τὸν κ. Λεβιζόν, οὗτος ἐσκόπευεν ὡσαύτως νὰ μεταβῆ εἰς Μασσαλίαν, ἀλλ' οὐχὶ διὰ τοῦ αὐτοῦ καὶ ἡμεῖς συρμοῦ δὲν τὸ ἐπίστευε τοῦλάχιστον, διότι εἶχε νὰ διεξαγάγῃ πολλὰς ἐργασίας ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Γαλλίας.

Ἐξετέλεσα ἐν τῷ οἴκῳ Λεφέβρ καὶ Δέζεαν τὴν ἐντολὴν ἣν μοι εἶχον ἐμπιστευθῆ, καὶ περιεπάτουν μετὰ τοῦ κ. Λεφέβρ υἱοῦ, τοῦ ἐπιστηθίου φίλου μου. Τότε ἦτο ἡ ἕκτη περίπου ἐσπερινὴ ὥρα. Διηρχόμεθα τὴν ὁδὸν Ἀγίου Ὀνωρίου, ἔτε συνητήθημεν μὲ ἀμαξίαν τινα ἀνοικτὴν ἐν ἣ ἦν ἐξαπλωμένος ἀνὴρ ὑψηλὸς καὶ ἰσχνὸς φέρων μεγαλοπρεπὲς ἐπανωφόριον λευκόφαιον. Ἀνεγνώρισα τὸν κ. Λεβζόν ἄλλως τε, τὰ τέσσαρα μεγάλα κιβώτιά του ἦσαν τεθειμένα περὶ αὐτόν. Τὸν ἐχαιρέτισα ἄλλ' ἐφάνη ὅτι δὲν μὲ εἶδε.

«Πότος εἶνε αὐτὸς ὁ ἰδιώτης;» μὲ ἠρώτησεν ὁ σύντροφός μου μετὰ τόνου περιφρονήσεως ὅπως Παρισιανοῦ. Ἀπήνητσα ὅτι εἶχομεν κάμη, ὁ κύριος οὗτος καὶ ἐγὼ, ὁμοῦ τὸν διάπλουον. Ἐν τῇ αὐτῇ ὁδῷ καὶ μόνον βήματα τινα πορρωτέρω, συνήτητσα ἐξ αἰφνης τὸν ταγματάρχην καὶ τὴν σύζυγόν του, οἵτινες μετέβαινον εἰς τὸν σιδηρόδρομον.

«Ἄ! κύριε, τί διαβολόπολις!» ἀνεκραξεν ὁ γέρων ἀξιωματικὸς.

«Πόσον εἶμεθα εὐτυχεῖς ἐγκαταλείποντες αὐτήν!»

«Πόσοι ὑπάρχουν ἀκόμη ἀπ' αὐτὴν τὴν ζύμην;» μὲ ἠρώτησεν ὁ Λεφέβρ, ἔφ' οὗ μετὰ πολλὰς χειραψίας, ἀπεχωρίσθημεν τοῦ εὐθύμου ταγματάρχου.

Τὸ μεσονύκτιον ἐπῆλθεν, καὶ ἐπερίμενον ἐν τῷ σταθμῷ ἐπιβλέπων τὴν μεταφορὰν τῆς πολυτίμου μου ἀποσκευῆς, ὅτε ἀμαξά τις ἔστη. Εἰς Ἀγγλος κατέβη ἐξ αὐτῆς ταχέως καὶ ἐζήτη-

σεν, ἀπὸ τὸν ἀμαξηλάτην, ἐν ἐξαισίᾳ Γαλλικῆ ὀμιλῶν, νὰ τῷ ἀλλάξῃ ἐν πεντόφραγκον. Ἦτο ὁ Λεβιζίδον, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὁ ὄχλος, ὠθῶν με πρὸς τὰ ἔμπροσ, ἀπέκρυφεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς Θέας μου.

Ἐλαβον θέσιν ἐν τινι βαγονίῳ ὅπου εὕρισκοντο δύο μόνον πρόσωπα. Δύο ὄγκοι ταξειδιωτικῶν ἐπαιωφόριων καὶ ἐπικαλυμμάτων! ἀληθεῖς ἄρτικοι, καθ' ὅσον ἠδυνήθην νὰ κρίνω. Ὅταν τὰ φῶτα τῶν Παρισίων ἐξηφανίσθησαν καὶ ὁ συρμὸς ἐκυλίσθη εἰς τὸ μέσον τῆς σκοτεινῆς καὶ ὑπνωττούσης ἐξοχῆς, νῆδυμος ὕπνος με κατέλαβε πύραυτα. Ὀνειρευόμην τὴν ἀγαπητὴν σύζυγόν μου καὶ τὸν ὠραῖον οἰκίσκον μας· εἶτα δὲ, αἰσθημά τι ἀδημονίας με κατέλαβε, ἐνόμιζον ὅτι εἶχον λησμονήσῃ τὰς μαγικὰς λέξεις αἵτινες ἤνοιγον τὰ κλειθρα τῶν κιβωτίων μου. Ἀνηρεύνων εἰς μάτην τὴν μυθολογίαν, τὴν ἱστορίαν, τὰς ἐπιστήμας! Εἶτα ἠῤῥισκόμην ἐξαίφνης μετεπιγεγμένος εἰς τὸν ἀριθμὸν 172 τῆς ὁδοῦ Τολέδου ἐν Νεαπόλει, εἰς τὰ γραφεῖα τῆς τραπέζης. Ἐπιειλούμην νὰ φονευθῶ ἀμέσως ὑπ' οὐλαμοῦ στρατιωτῶν εὕρισκαμένου ἐκεῖ εἰς τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς μέρος, ἐὰν δὲν ἀπεκάλυπτον τὰς λέξεις αἵτινες θὰ ἤνοιγον τοὺς θησαυροὺς μου ἢ ἐὰν δὲν ἔλεγον ἐν τῇ αὐτῇ στιγμῇ ποῦ τὰ πολυθρύλλητα κιβώτιά μου ἦσαν κεκρυμμένα, διότι διὰ τινὰ λόγον ὃν ἐντελῶς ἠγνόουν, φαίνεται ὅτι εἶχον κρύψει αὐτά. Κατὰ τὴν περίστασιν δὲ ταύτην, σεισμὸς ἐκ' ὄνισε τὴν πόλιν, ποταμὸς πύρινος ἐκυλίσθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου κάτωθι τοῦ παραθύρου, ὁ Βεσοῦβιος ἐξετίνασσε πῦρ ἐκ τοῦ κρατῆρος τοῦ, καὶ ἔτρεχεν ἄνωθεν ἡμῶν. Ἐν τῇ ἀδημονίᾳ μου δ' ἀνέκραξα:

«Δίκαιε Θεέ! ἀποκάλυψόν μοι τὰς λέξεις ἐκείνας!» καὶ ἐξύπνησα.

«Δρομόνδῃ! — Δρομόνδῃ! = Δέκα λεπτά!»

Ἡμιτετυφλωμένος εἰσέτι ἐκ τῆς αἰφνῆδου λάμπειος τῶν φῶτων τοῦ σταθμοῦ, διηυθύνθη πρὸς τὸ ἐστιατόριον, καὶ ἐζήτησα ἐν κύπελλον καφέ, ὅπότεν τρεῖς ἢ τέσσαρες νεαροὶ Ἄγγλοι, λίαν θορυβώδεις, ἐβρίφθησαν ἐντὸς τοῦ ἐστιατορίου σύροντες ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, ἓνα ταξειδιώτην ἠλικιωμένον πως καὶ ἀτάραχον ἔχοντα φλέγμα· τί! ἦτο πάλιν ὁ Λεβιζίδον! Οἱ σύντροφοί του τὸν ὠδήγουν θριαμβευτικῶς καὶ παρηγγεῖλον ἄνον τῆς Καμπανίας.

«Ναί, ναί, ἀνέκραξεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ομάδος, πρέπει γέρον μου, νὰ ροφήτητε μερικὰ ποτήρια! Σὰς ἐκερδίσαμεν τρεῖς παρτίδας καὶ τὸ παιγνίδιόν σας ὑπῆρξε τόσῳ ἀτυχές!..... Ἐμπρὸς, σεῖς

μέ τόν νυκτικόν σκοῦρον, ἐξυπνίτατε. Κλικῶ, μέ χρυσωμένην σφραγίδα, πόσον εἶσθε βραδυκίνητος! ...

«Ὡς πρὸς ὑμᾶς, γηραιὲ σύντροφι, θά ικανοποιηθῆτε πρὸ τῆς Λυῶν ἀρίξεώς μας.»

Ὁ Λεβιζὸν ἤρχισε νὰ συνομιλῇ εὐθύμως περὶ τῆς τελευταίας πατρίδος, καὶ ἔπινε τὸν οἶνον ὅστις τῷ προσηνέχθη· εἶτα δὲ οἱ νέοι, τελειώσαντες τὰς φιάλας τοῦ Καμπανίτου, ἐξῆλθον ἵνα καὶ ἵνα καπνίσωσι σιγάρα. Μετὰ μίαν δὲ στιγμὴν ὁ Λεβιζὸν μέ παρετηρήσε :

«Ὑμεῖς! ἀνέκραξεν, ὑμεῖς ἐδῶ, ἀγαπητὲ κύριε! Ἐ! λοιπὸν! ἡ καλὴ αὐτὴ συνάντησις μέ κατέθελεξ, καὶ πρέπει νὰ πῖητε μετ' ἐμοῦ ἓν ποτήριον Γαλλικοῦ οἴνου.—

Μίαν φιάλην ἐδῶ, σᾶς παρακαλῶ. . . Ἐλπίζω ἀγαπῆτέ κύριε, ὅτι θὰ σᾶς ἐπανεύρω πρὸ τῆς εἰς Λυῶν ἀρίξεώς μας. Ἀπηύδησα ἀπὸ τὸν θόρυβον αὐτῶν τῶν ξεμουαλισμένων, ἄλλως τε δὲ, ἐξ ἀρχῆς, ἀποστρέφομαι νὰ παίζω μέ μεγάλας καταθέσεις χρημάτων».

Ἄμα ὁ παῖς ἀπέθηκε τὴν φιάλην ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὁ Λεβιζὸν τὴν ἤρπασε λέγων: «Ὅχι, ὄχι! εἰς οὐδένα ἐπιτρέπω νὰ ἐκπωματίσῃ τὸν οἶνόν μου.» Εἶτα δὲ μοι ἔστρεψε τὰ νῶτα ὅπως ἀφαιρέσῃ τὸ ἐπίπωμα καὶ γεμίσῃ το ποτήριόν μου· ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ἀνθρωπὸς τις εὐτραφῆς καὶ εὐθυμος, ἐπήδησεν ἵνα μέ χαιρετίσῃ, τόσον δ' ἔσπευσε πρὸς τοῦτο καὶ τόσον ἀδεξιὸς ὑπῆρξεν, ὥστε ἡ φιάλη ἐθραύσθη καὶ δὲν ἔμεινε ἐν αὐτῇ οὐδὲ σταγῶν οἴνου. Ἦν ὁ σφριγῶν ταγματάρχης, ἀκάθεκτος ὡς συνηθῶς καὶ ἐν τρομερᾷ ταραχῇ.

«Χίλια βόμβαι, κύριοι! λυποῦμαι τρομερά! Ἀφήσατέ με νὰ διατάξω νὰ ἔλθῃ ἄλλος οἶνος. = Πῶς ἔχετε κύριοι; = Καταγοητευμένος τῇ ἀληθείᾳ νὰ σᾶς εὐρῶ ἀμφοτέρους ἠνωμένους! Ἡ Ἰουλίᾳ ἐπιβλέπει διὰ τὴν ἀποσκευὴν καὶ θά δυνηθῶμεν νὰ κόψωμεν καὶ νὰ ράψωμεν μέ ὄλην τὴν ἀνεσίαν μας. = Ἐ! τὴν φιάλην ἀπ' ἐδῶ, παιδί μου! Τί ἐμπαιχται, κύριοι, αὐτοὶ οἱ φίλοι τῆς Ἰουλίας! ἀνεχώρησαν διὰ Βιαρίτζην καὶ ἰσχυρίζοντο ἀναμφισβόλως ὅτι ἐλητμόνηταν τὴν ἐπίσκεψιν ἣν ὑπεσχέθησαν, ἀπ' οὐ διέτριψαν, αὐτοὶ ἐξ ἐβδόμαδας εἰς τὴν οἰκίαν μας ἐν Λονδίῳ! Τί χαμέρπεια, νὰ λέγη τις τὴν σκάφην, σκάφην, καὶ τὰ σύκα, σύκα! Χίλια βόμβαι, φίλοι μου, ἰσοῦ ὁ κώδων! Θα ἐπιβιθασθῶμεν εἰς τὸ αὐτὸ διαμέρισμα. Ἐ λοιπὸν! Δὲν θὰ φέρουν λοιπὸν τὸ κλικῶ!»

‘Ο Λεβιζὸν ἐφαίνετο ὅτι πολὺ ἐλυπεῖτο καὶ μᾶς εἶπεν ὅτι δὲν θὰ μᾶς συνήντα εἰμὴ ἓνα ἢ δύο σταθμοὺς πορρωτέρω. «Διότι, ἐπρόσθεσε, πρέπει νὰ ἐπιβιθασθῶ μαζὺ μὲ αὐτὰ τὰ παιδιὰ, διὰ νὰ ἱκανοποιηθῶ. Μ’ ἐξελάφρωσαν εἰκοσιν ἀκριβῶς γουιένας, καί, ἀπὸ τοῦ πρώτου ταξειδίου μου, δὲν ὑπῆρξα τόσῳ ἀσύνετος! Καλὴν ἀντάμωσιν, ταγματάρχα Βάξτερ! καλὴν ἀντάμωσιν, Κύριε Βλαμύρ!»

Διηπόρησα πῶς ὁ σεβαστὸς οὗτος κύριος, ὅστις ἐφαίνετο ὅτι τόσον πολὺ ἠγάπα τὸ οὐτίσ, ἠδυνήθη νὰ μάθῃ τὸ ὄνομά μου· ἀλλ’ ἐσυλλογίσθη ὅτι θὰ τὸ εἶχεν ἀναγνώσει ἐπὶ τῶν ἀποσκευῶν μου.

Ἐρυθρὰ καὶ πράσινα φῶτα ἐπιβρίπτουσι ζωηρὰς λάμψεις ἀνά μέσον τοῦ βαθέως σκότους. ‘Ο ὄξυς συριγμὸς τοῦ ὀδηγοῦ ἀντηχεῖ. Σειρὰ αἰγείρων καὶ ἡ μονότονος σιχιγραφία τῶν προαστείων οἰκιῶν, ἐφάνησαν πρὸ ἡμῶν κατὰ τινὰ στιγμὴν ἐν τῇ λάμπει τῶν ἀστέρων· εἶτα δὲ, τὰ πάντα ἐπανέπεσον εἰς τὰ σκότη.

Πάντοτε εὐθυμὸς καὶ ἀνεπιτήδευτος, ὁ ταγματάρχης ἦν προφανῶς ὑποχείριος τῆς συζύγου του, γυναικὸς ἐν συνόλῳ εἶπεν ἀγαθῆς, ἀλλὰ δεσποτικῆς, ὀλίγον τι ἀβρένοπρεποῦς, καὶ ἐν συνεχεῖ κινήσει. Ἦτο, αὐτὸς, καθ’ ἑλα Ἰνδός, καί, καίτοι συνεχῶς διακοπτόμενος ὑπὸ τῆς Κας Βάξτερ, ἦν ἀνεξάντλητος ἐν ἱστορίαις σπαχῆδων, σταθμεύσεων καὶ αὐγμηρῶν ὁρέων.

« Χίλιαι βόμβαι, κύριε! Ἦθελον νὰ ἠδυνάμην νὰ πωλήσω τὸ πτυχίον μου καὶ νὰ εἰσέλθω εἰς τὸ εἰρηνικὸν ὕμῶν ἐπάγγελμα. τὸ κατηραμένον ἐκεῖνο ἀλίμα προσβάλλει τόσον δεινῶς τὸ ἦπαρ!

Ἄς ἰδῶμεν Ἰωάννη, πῶς δύνασαι καὶ φλυαρεῖς οὕτω πῶς; Γνωρίζεις καλὰ ἐν τούτοις ὅτι καθ’ ὄλην τὴν ζωὴν σας δὲν ἠσθένησας δευτέραν φοράν, ἔκτος ἐννοεῖται, τῆς ἐβδομάδος καθ’ ἣν σοῦ κατέβη νὰ καπνίσῃς ὀλόκληρον κουτὶ σιγάρα τοῦ πλοιάρχου Μάσσωνος.

— Καλὰ! ἀπηλλάγην ἀπ’ αὐτὴν τὴν ἀσθένειαν, Ἰουλία ἀπήνητησεν ὁ ταγματάρχης κτυπῶν διὰ τρομεροῦ κτυπήματος τὸ εὐρωστον στῆθος του.

« Ἀλλὰ θὰ ὁμολογήσητε ὅτι οὐδὲν ἠλλαξε ὡς πρὸς τὸν προβιθασμὸν μου. Ἡ δυσκληρία μὲ καταδιώκει πάντοτε ἐξ ἄλλου. Ἄν ἀγοράσω ἵππον, γίνεται χωλὸς τὴν ἐπαύριον· ἐὰν εἶμαι ἐν τυρμῶ τινι ἐκτροχιάζεται ἐξάπαντος

— Ἐλα δὰ, Ἰωάννη! κάμε μου τὴν χάριν νὰ μὴ μᾶς λέγῃς τέτοια παραπύθια ὑπέλαβεν ἡ κ. Βάξτερ, ἢ ἄλλως θὰ δυσαρεστη-

ὄω σπουδαίως. Τί ἀνοησία! Ἐὰν κερδίσης τοὺς βαθμοὺς σου ἐν τόπῳ καὶ χρόνῳ εὐθέτω. Ἔσο ὑπομονετικὸς ὡς ἐγὼ ταγματάρχᾳ. Σκέφθητι τὰ πράγματα μὲ μεγαλειότεραν ἡσυχίαν, δι' ὄνομα Θεοῦ; Ποῦ εἶναι τὸ ξίφος σου;—Νομίζω ὅτι ἔβαλες τὸ ὄνομά σου ἐπὶ τῆς πιλοθήκης σου;—Τῇ ἀληθείᾳ Ἰωάννη, ἄνευ ἐμοῦ, ἢ ἀπεβιδάξῃς εἰς Σουεζ φέρων μαζύ σου μόνον τὸ φόρεμα ὅπερ ἔχεις εἰς τὴν ράχιν σου!»

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ὁ συρμὸς ἐσταμάτησεν εἰς Σαρμόντην, καὶ ὁ Λεβίζον ἐνεφανίσθη εἰς τὴν θυρίδα τοῦ βαγονίου μας, φέρων τὸ ἐπανωφόριόν του καὶ τὴν ὀμβρελοθήκην του ὑπὸ μάλῃς.

«Δὲν παίζω πλέον παρτίδα, πρὸς εἴκοσι πέντε φράγκα τὸν ποῦντον, εἶπεν, ἀφοῦ ἐκάθησε, σύρων μίαν δεσμίδα παιγνιογράφων ἐκ τοῦ κόλπου του. Ἄλλ' ἐὰν ὑμεῖς κύριε Βλαμύρ, καὶ ὁ ταγματάρχης μετὰ τῆς κ. Βάξτερ, θέλουσι νὰ κάμωσι βόμπ πρὸς ἓν σελλίνιον τὸν ποῦντον εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.»

Παρεδέχθημεν εὐχαρίστως, καὶ ὁ κ. Λεβίζον ἐτέθη κατὰ τύχην μετὰ τοῦ ταγματάρχου ἐν ᾧ ἐγὼ ἤμην σύντροφος τῆς κ. Βάξτερ. ἐκερδίσαμεν σχεδὸν ὅλα τὰ ποσά, διότι ὁ Λεβίζον ἔπαιζε μετὰ πολλὰ ὀλίγησ συνέσεως, ὁ δὲ ταγματάρχης ἐγέλα ἐφλυᾶρει καὶ ἐλησημόνει πάντοτε τὸ ἀποῦ. Ἄλλ' ἐν τούτοις, διησχόμεθα τὸν καιρὸν μας διὰ τούτου, αἱ παρτίδες διεδέχοντο ἀλλήλικ καὶ μετ' αὐτῶν, αἱ φλυαρίαι τοῦ ταγματάρχου ἔστις ἣν ἰδιαιτέρως ἰδιότροπος, διότι ἐν ᾧ εἶχεν ἐν χερσίν τὰ ἀναγκαῖα χαρτῖα δὲν ἔπαιζεν αὐτὰ. Ἔνεκα τούτου ἡμεθα εὐθυμοὶ περιεπαίζομεν τὴν ὑπερακριβῆ ἐπιμέλειαν τοῦ Λεβίζον, καὶ τον πρὸς ἐπιτυχίαν ζῆλον τῆς κ. Βάξτερ· ἀπετελοῦμεν τέλος τὸ μᾶλλον εὐθυμον ἄθροισμα ὅπερ ἐφώτισέ ποτε τὸ σκοτεινὸν βαγονίου φῶς.

Ἐν τούτοις οὐδέποτε σχεδὸν μὲ κατέλιπεν ἡ ἰδέα τῶν πολυτίμων κιβωτίων μου.

Τοιοῦτοτρόπως διετρέξαμεν ἀνά τὴν Γαλλίαν, οὐδὲν βλέποντες, οὐδὲν παρατηροῦντες καὶ τόσον ὀλίγον μεριμνῶντες περὶ τοῦ ταξιδευτικοῦ μέσου ἡμῶν, ὡς ἐὰν εἶμεθα τέσσαρες ἡγεμόνες τῶν ΧΙΛΙΩΝ ΚΑΙ ΜΙΑΣ ΝΥΚΤΟΣ, καθήμενοι ἐπὶ γοητευτικοῦ τάπητος· ἐν τούτοις τὸ παιγνίδιον βαθμηδὸν διέλειπε μᾶλλον ἐπὶ μᾶλλον, καὶ ἡ συνομιλία ἐγένετο συνεχεστέρα. Ὁ Λεβίζον ἐκοινοποίησεν ἡμῖν τὰ τῶν ὑποθέσεών του καὶ μᾶς εἶπε διὰ φωνῆς εὐρύθμου.

« Ἀνεκάλυφα τέλος, μετὰ πολυτετεῖς κόπους ἀφιερωθέντας εἰς

εἰς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο, τὸ μυστήριον, ὅπερ οἱ κατασκευασταὶ τῶν ἀδριατικῶν εἰς μάτην ζητοῦσιν ἀπὸ τοσούτου χρόνου, ἤτοι τὸ μέσον τοῦ διδῆναι ταῦτοχρόνως διέξοδον εἰς τὴν ἐσωτερικὴν θερμότητα καὶ ἐμποδίζειν τὴν διείσδυσιν τῆς βρογχίτιδος. Ἐπιστρέφων εἰς Λονδίνον, προσφέρω τὸ μυστικὸν μου εἰς τὸν οἶκον Μάκιντοχ ἀντὶ δέκα χιλιάδων λιρῶν, καὶ ἂν μοὶ ἀντηθῶσιν ἀνοίγω ἀμέσως κατὰστημα ἐν Παρισίοις, ἀποκαλῶ τὸ νέον προεἶν μου ΜΑΓΕΝΤΑ, πρὸς τιμὴν τῆς ἐν Ἰταλίᾳ νίκης τῶν Γάλλων, καὶ ἀποκτῶ σιγὰ σιγὰ ἐν ἀκριβῶς ἑκατομμύριον.

Ἰδοὺ πῶς ἐγὼ ἐνεργῶ!

— Αὕτῃ εἶνε ἡ ἀληθὴς ὄψις τῶν πραγμάτων! εἶπεν ὁ ταγματάρχης μετα θαυμασμοῦ.

— Ἄ ταγματάρχα! ἀνέκραξεν ἡ σύζυγός του, πάντοτε ἐτοίμη νὰ ἐπωφεληθῆῖ πασῶν τῶν παρουσιαζομένων περιστάσεων, ἵνα ἐπιπέσῃ κατ' αὐτοῦ ἂν εἶχες μόνον κόκκον τῆς συνέσεως καὶ τῆς ἐνεργητικότητος τοῦ κ. Λεβιζόν, ἢ ἤσο τώρα Συνταγματάρχης!

Ὁ ἔμπορος μετέστρεψε τότε τὴν συνομιλίαν περὶ τῶν ἀσφαλῶν κλειθρῶν, καὶ μᾶς εἶπεν ὅτι μετεχειρίζετο πάντοτε τὰ μεγράμματα κλειθρῶν ὅτι αἱ μαγικαὶ τῶν κλειθρῶν λέξεις ἦσαν ΤΟΥΡΑΟΥΡΕΤΤΑ καὶ ΠΑΠΑΓΑΓΟ, λέξεις αἵ ποτε εἶχεν ἀκούσῃ ἐν γαλλικῷ τινι κωμειδουλλίᾳ, καὶ πρὸς δαγάνωσιν τῶν ὁπίων ἤθελε χρειασθῆ ὁ μᾶλλον ἐπιδέξιος κλέπτης ἐπτα ἢ ὀκτὼ ὥρας· τέλος δὲ ἐστράφη πρὸς ἐμὲ ἐρωτῶν με ἂν ἐνόμιζον καὶ ἐγὼ ἀσφαλέστερα τὰ μεγράμματα κλειθρῶν.

Ἄπεκρίθην καταφατικῶς με ὕψος ψυχρὸν κατόπιν δὲ ἐζήτησα πληροφορίας περὶ τῆς ὥρας τῆς εἰς Λυῶν ἀρίξεώς μας.

«Τέσσαρες ὥραι καὶ τριάκοντα ἀπεκρίθη ὁ ταγματάρχης, καὶ εἶνε τέσσαρες, παρά πέντε. Δὲν γνωρίζω τῆ ἀληθείᾳ ἀπὸ τί προέρχεται· ἀλλὰ προαισθάνομαι, ἀπόψε, ἀτύχημά τι. ἄλλως αὐτὸ εἶναι σύνηθες εἰς ἐμὲ. ὅταν ἐθήρευον τίγριν τινά, πάντοτε τὸ ζῶον προσέβαλλε τὸν ἐλέφαντά μου. Ἐὰν ἔπρεπε νὰ σταλῆ ἀπόσπασμά τι εἰς τόπον τινά λίαν μεμακρυσμένον καὶ ἐν χώρᾳ νοσῶδει, ἤμην βέβαιος ἐκ τῶν προτέρων ὅτι ἡ ἀγγαρεία θὰ ἐπιπτεν ἀφεύκτως ἐπὶ τῆς συντροφίας μου. Ἴσως εἶναι παρ' ἐμοὶ δεισιδαιμονία ἀλλὰ αἰσθάνομαι ὅτι θὰ ἔχωμεν ἐκτροχιάσιν πρὸ τῆς εἰς Μασσαλίαν ἀφίξεώς μας. Τρέχομεν ὡς ἄνεμος! Τί σάλος!»

Ἄκουσίως, ἤσθάνθην ποῖαν τινὰ συγκίνησιν ἐν ἐμαυτῷ ἔνεκα τῶν λόγων τούτων· ἀλλ' ἀπέκρυφα ταύτην ἐπιμελῶς. Μήπως ἄρα γε ὁ ταγματάρχης ἦν φαῦλος τις μηχανορραφῶν σκευωρίαν

τινά κατ' ἐμοῦ; Ἄλλ' οὐχί, τὸ ἐρυθροῦν αὐτοῦ πρόσωπον, καὶ οἱ ὠρατοὶ ὀφθαλμοὶ του διεφθευδον τὴν ὑπόνοιαν ταύτην.

«Σιώπησον λοιπὸν, ταγματάρχᾳ! ἀπεκρίθη ἡ σύζυγός του ἑτοιμαζομένη πρὸς ὕπνον, πάντοτε οὕτω φέρεσαι ἵνα καταστήτης δυσχεροῦτον ἔν ταξείδιον.»

Ὁ Λεβιζὸν ἤρχιτε τότε νὰ μᾶς διηγηθῆται περὶ τοῦ παρελθόντος βίου του καὶ νὰ λέγῃ ὅτι δῆθεν εἰργάζετο, ἐπὶ Γεωργίου τοῦ Δ', ἐν οἴκῳ ὅστις κατεσκεύαζεν εἰδικῶς λαιμοδέτας καὶ ὑπῆρχεν ἐν τῇ Βαρδοτριτῇ. ὠμίλησε δ' εὐφραδῶς περὶ τοῦ ἀρχαίου ἱματισμοῦ.

«Αὐτοὶ οἱ ληστοβρίζοσπάτται, εἶπεν, ἐπιπίπτουσιν ἐπὶ τοῦ πρωτίστου εὐγενοῦς τῆς Εὐρώπης καθὼς τόσον ἐπιτυχῶς ὠνόμασα; αὐτόν. Ἐγὼ, σεβάζομαι τὴν μνήμην του, διότι ἦν ἀνὴρ εὐφυῆς, καὶ πρὸ πάντων, ἦν φίλος τῶν εὐφυῶν. Ἦτο λίαν ἐλευθεριος καὶ κατέφρόνει τὰς μικροοικονομίας. Ἐνεδύετο εὐπρεπῶς, κύριε, καὶ ἐκέκτητο εἰς τον ὑψιστον βαθμὸν τὴν εὐπρεπῆ συμπεριφορὰν εὐγενοῦς, ἐν ᾧ εἴμεθα τῶρα εἰς ἐποχὴν φιλαργυρίας καὶ εὐπορίας ῥακενδυτῶν, κύριε. Κατὰ τὴν νεότητά μου, οὐδεὶς εὐγενῆς ἐταξείδευεν εἰμὴ εἶχε μεθ' ἐαυτοῦ δωδεκάδα λαιμοδέτων καὶ σιδήρον ἵνα ἐξισάζῃ τον κόμβον καὶ διδῆι εἰς τὰ ἄκρα τῆς τῆς μουσουλίνας τὸ αὐτὸ μήκος. Τότε ὑπῆρχον ἀκριβῶς δέκα ὀκτῶ τρόποι τῆς δέσεως λαιμοδέτου. ὁ λαιμοδέτης τῆς Ἀρτέμιδος, ὁ λαιμοδέτης τῆς Ἀγγλίδος, ὁ Γόρδιος δεσμός, ὁ»

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ συρμός ἤρχιτε νὰ διασειηται ἔπειτα ἐπανελάθε τὴν πορείαν, ἀνεκόπη πάλιν καὶ ἐσταύρωθη. Ὁ ταγματάρχης ἐξῆλθε τῆς θυρίδος καὶ ἤρχισε νὰ ἐρωτᾷ ὑπάλληλόν τινα διερχόμενον.

= Ποῦ εἴμεθα λοιπὸν, φίλε;

= Εἰς Φορβύζ, κύριε, ἐξ λεύγας μακρὰν τῆς Λυδῶν.

= Τί συμβαίνει λοιπὸν; Εἶνε κἀνὸν δυστύχημα;

Φωνὴ ἀνήκουστα προφανῶς εἰς νησιώτην, ἀπεκρίθη ἐκ τοῦ πλησίον διαμερίσματος, «εἴ, τροχὸς ἐβραύσθη καθὼς λέγουσιν, καὶ πρέπει νὰ περιμεινωμεν δύο ὥρας καὶ νὰ μεταφέρωμεν τὰς ἀποσκευὰς.

— Δίκαιε! Θεὴ ἀνέκραξα ἀκουσίως.

Ὁ Λεβιζὸν ἔθηκε καὶ αὐτὸς τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν θυρίδα καὶ εἶναι ἀληθέστατον εἶπε εἰσάγον πάλιν τὴν κεφαλὴν του εἰς αὐτὸ βαγόνιον.

«Έγχομεν δύο ὥρας τοῦλάχιστον. Τὶ ἀνία! ἀλλ' ἐπὶ τέλους τὰ τοιαῦτα συμβαίνοῦσι συνηθέστατα ἐν ταξειδίῳ. Ἄς ἀποφασίσωμεν λοιπὸν φιλοσοφικῶς· θὰ πῖωμεν καφέ καὶ θὰ παίξωμεν κί ἐν ἄλλο βόμῃ. Ἐν ᾧ θὰ περιμένωμεν, πρέπει νὰ ἐπιβλέπωμεν ἕκαστος τὴν ἀποσκευὴν μας, ἐκτὸς ἀν' ὃ κ. Βλαμῦρ θέλη νὰ διατάξῃ τὰ τοῦ δειπνοῦ ἐν ᾧ θὰ ἐπιβλέπω πάντα. Ἄλλα τί λῶμπει λοιπὸν ἐκεῖ ὑπὸ τὸ φῶς τῶν λυχνιῶν τοῦ σταθμοῦ;— Ἐ ἐκεῖ κάτω! προσέθηκεν ἀποτείνόμενος πρὸς τινὰ χωροφύλακα: τί εἶναι λοιπὸν εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ σταθμοῦ;

—Κύριε, ἀπεκρίθη χαιρετίζων ὁ χωροφύλαξ, εἶναι ἵππεις τοῦ δού συντάγματος τῶν λογιτῶν εὐρίσκονται ἐνταῦθα ζιβεῖνοντες καὶ ὁ σταθμάρχης ἀπήτησε παρ' αὐτῶν νὰ φυλάξωσι τὸ βαγόνιον τῶν ἀποσκευῶν καὶ νὰ ἐπιβλέψωσι τὴν μεταφορὰν τῶν δεμάτων. Οὐδεὶς ταξειδιώτης δύναται νὰ πλητιάσῃ εἰς αὐτὰ καὶ ὅσον φαίνεται ὅτι ὑπάρχουσιν ἀντικείμενα ἀξίας ἀνήκοντα εἰς τὸ κράτος».

Ὁ Λεβιζὸν ἔπτυσε χαμαὶ μετ' ὀργῆς καὶ ὑπεφιθύρυσεν βλασφημίας κατὰ τῶν Γαλλικῶν Σιδηροδρόμων· τοῦλάχιστον τοῦτο ἐνόμισα ὅτι ἤκουσα.

«Χίλια βόμβα! κύριε Βλαμῦρ, εἶδετε ποτὲ τόσῳ βαρείας ἀμάξιας;» μοὶ εἶπεν ὁ ταγματάρχης δεικνύων μοι δύο βα.έα ἀμαξία, εἰς ἕκαστον τῶν ὁποίων ἤσαν ἐζευγμένοι τέσσαρες ῥωμαλέοι ἵπποι. Εἶχον σταματήσῃ πλησιαίτατα τοῦ σταθμοῦ κατὰ μῆκος φράκτου τινος, ἐν ᾧ ὁ συρμὸς εἶχε κατὰ τὸ μέρος του ὑπερβῆ τὸ χωρίον Φορροῦζ κατὰ τινὰς ἑκατοστύας μέτρων καὶ εἶχε σταθῆ εἰς τὴν πρώτην περιστροφίαν.

Μεγάλως κατεβάλομεν προσπαθείας, ὁ Λεβιζὸν καὶ ἐγὼ, ὅπως φθάσωμεν μέχρι τῶν κιβωτιῶν μας· ἀλλ' οἱ στρατιῶται μᾶς ἀπηγόρευσαν τὴν προσπέλασιν. Ἐν τούτοις καθυσύχασα ὀλίγον βλέπων ὅτι μετέφερον μετ' ἐπιμελείας τὴν πολυτίμον ἀποσκευὴν μου καταρῶμενοι συνάμα τὸ βᾶρος τῆς. Οὐδὲν παρετήρησα σημεῖον ἐνδεικνύον τὴν παρουσίαν ἀντικειμένων ἀνηκόντων τῷ Κρότει. καὶ παρετήρησα τοῦτο εἰς τὸν ταγματάρχην.

Ὡ εἶναι λεπτὰ, ἀπήνητησεν, πόρα πολὺ λεπτὰ, ὡς γνωρίζεται. Ἴσως εἶναι τὰ κοσμήματα τῆς αὐτοκρατείας! τιποτε περισσότερον ἢ ἐν μικρὸν δέμα, ἀλλὰ, δι' αὐτὸ τοῦτο, εὐκόλως ὑπεξαιρείται ἐν μέσῳ τῆς συγχύσεως καὶ τοῦ σκότους.»

Ἐν ᾧ δ' εἰσέτι ὠμίλει, ἤκούσαμεν βξὺν συριγμὸν ὁμοιάζοντα μὲ σημεῖον. Οἱ ἵπποι τῶν βαρέων ἀμαξίων ἀνεχώρησαν πόραυ-

τα καλπάζοντες και τα πάντα εξηφανίσθησαν από της ὄψεώς μας.

«Αὐτοὶ οἱ Γάλλοι, ἀνέκραξεν ὁ Λεβιζόν, οὐδὲν δύνανται νὰ πράξωσιν ἄνευ στρατιωτῶν — στρατιῶται ἀπ' ἐδῶ στρατιῶται ἀπ' ἐκεῖ στρατιῶται παντοῦ!

— Ἀλλ' ὅμως, κύριε, αὐταὶ αἱ προφυλάξεις εἰσὶν ἐνίστη ὠφέλιμοι, ἀπήντησεν ἡ κ. Βάξτερ.

— Ὡς πρὸς ἐμὲ, θὰ κάμω συμπέρασμα, ἐφώνησεν ὁ ταγματάρχης, ὅταν μετὰ τρεῖς ὥρας ὀχληρᾶς προσδοκίας, κατελάβομεν τέλος θέσιν ἐν τῇ ταχείᾳ ἀμαξοστοιχίᾳ τῆς Μασσαλίας.

«Τὸ προσεγὲς δυστύχημα θὰ εἶναι ἐκτροχίας, ὑποθέτω.

— Ταγματάρχα, πόσον εἶσαι ἀσεβής! μὴ φωνάζῃς ποτὲ κατὰ τῆς θείας προνοίας,» ἐπέταξεν αὐτῷ ἡ κ. Βάξτερ.

Ὁ Λεβιζόν ὠμίλησε πάλιν εὐφραδῶς περὶ τοῦ βασιλεύοντος ἡγεμόνος, περὶ τῶν ἀδαμαντοκόλητων ἐπωμίδων του καὶ περὶ τῶν ἀμιμήτων λαιμοδετῶν του· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον εἶδον ὅτι αἱ φράσεις αὐταὶ ἐπεμηκύνοντο ἐπὶ ἀμέτρητον καὶ καθίσταντο ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀκατάληπτοι. Μετ' οὐ πολὺ δὲν ἤκουσα πλέον ἢ ψιθυρισμὸν λιχνίζοντά με ἠδύπαθῶς καὶ τὸν ἐπὶ τῶν τροχιῶν πάταγον τῶν τροχῶν. Αἱ ὄνειροπολήσεις μου ἐγένοντο αὐθις λευρώδεις καὶ ταρακτικαί. Ἐνόμιζον ὅτι εὐρισκόμεν ἐν Καίρῳ εἰσχωρῶν εἰς τὰς στενάς καὶ σκοτεινάς ὁδοὺς ἀποζούσας μόσῳ ὅπου αἱ κάμηλοι προσέρχουσι κατ' ἐμοῦ καὶ ὅπου μαῦροι δοῦλοι ἠπειλοῦν με, ἐν ᾧ πρόσωπα πεπλοφόρα ἐφαίνοντο κατασκοπεύοντά με μέσον τῶν δικτυωτῶν τῶν στενῶν παραθύρων. Ἐξαίφνης, ῥόδον ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας μου, ἀνήγειρα τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἶδον ἡμικρυπτόμενον ὑπὸ Ἀγγέλου ἀνθρώπου, πρόσωπον ὁμοιάζον τῷ τῆς Μινίας, ἀλλὰ ἔχον μεγάλους ὑγροὺς ὀφθαλμούς ὡς ἀντίλοπος, παρατηροῦν με καὶ μειδιῶν. κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν τέσσαρες Μαμελοῦχοι ἐφάνησαν, ἱπεύοντες ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ ἐν μεγάλῳ καλπάζῳ κραδαίνοντες σπάθας σπινθηροβολούσας δι' ὧν με ἠπειλοῦν. Ἐν μέσῳ δὲ τοῦ τρόμου τῆς ὄνειροπολήσεώς μου, ἐν μόνον διέβλεπον τελευταῖον καταφύγιον, ἦτοι τὴν ἀποκάλυψιν τῶν περιωνύμων μαγικῶν λέξεων αἰτινες διέφευγον τῆς μνήμης μου. Εὐρισκόμεν ἤδη ὑπὸ τὰ πέταλα τῶν ὑποζυγίων τῶν ἐγρῶν μου; ὁπότε, τέλος, ἀνέκραξα **καταπάξον!**

Δεινὸς τις διασεισμός μ' ἐξύπνησεν. Ἦν ὁ ταγματάρχης, φαινόμενος ἀπότομος μὲν, ἀλλ' αὐστηρὸς.

«Ὡ, κύριε Βλαμῦρ, μοὶ εἶπεν; ὁμιλεῖτε κοιμώμενός! διατὶ, διάβολε, φλυαρεῖτε οὕτω πῶς κατ' ὕπνον; Κακὴ συνήθεια! —

Ἰδοὺ ἐφθάσαμεν εἰς τὸν σταθμὸν ἔπου προγευματίζουσι.

—Περὶ τίνος ὠμίλησα; ἠρώτησα μετὰ παραχῆς ἦν κακῶς ὑπέκρυπτον.

—ὦ! ἦτο ξένη τις βάρβαρος λέξις, ἀπεκρίθη ὁ ταγματάρχης·

—Ἑλληνικὴ, νομίζω, προσέθηκεν ὁ Λεβιζὸν· ἀλλ' ἐγὼ ἤμην ἡμιναρκακωμένος.»

Τέλος εἶδομεν τὴν Μασσαλίαν, καὶ ἐχάρην παρατηρήσας τὰς ἀμυγδαλέας τῆς καὶ τὰς λευκὰς αὐτῆς ἐπαύλεις, διότι συνησθάνθη ὅτι θὰ ἤμην ἀσφαλέστερος ἐπιβιβαζόμενος ἐπὶ τοῦ πλοίου μου καὶ ἔχων τὸν θησαυρὸν μου ὑπὸ μάλης. Ἐκ φύσεως δὲν ἤμην ὑποπτος· ἐν τούτοις δὲν ἠδυνάμην νὰ μὴ θεωρήσω παράδοξον, τὸ ὅτι δὲν ἠδυνήθη ὁ οὐδ' ἅπαξ κατὰ τὸ ταξειδίον ν' ἀποκοιμηθῶ, χωρὶς νὰ εὔρω, ἐξυπνῶν, τὸ θυμὰ τοῦ ταγματάρχου ἢ τῆς συζύγου διευθυνόμενον ἐπ' ἐμοῦ. Ὡς πρὸς τὸν Λεβιζὸν, εἶγεν ἀποκοιμηθῆ ὡσαύτως κατὰ τὰς τελευταίας τέσσαρας τοῦ ταξειδίου ὥρας, αἵτινες ἄλλως ὑπῆρξαν σιωπηλαί, διότι ἤμεθα ἅπαντες κεκουρασμένοι καὶ ὀλίγον τι φιλέριδες· ἢ εἰς Μασσαλίαν ἀφίξις ἀπέδωκεν ἡμῖν τὴν προτέραν εὐθυμίαν.

«Ξενοδοχεῖον τὸ Λονδῖνον! —Ξενοδοχεῖον τὸ Σύμπαν! —Μέγα Ξενοδοχεῖον» ἀνεθόων οἱ ὑπηρεταί, ἐνῶ, συνηθροισμένοι περὶ τῶν δεμάτων μας, συνεφωνοῦμεν νὰ διαμείνωμεν ὁμοῦ.

«Αὐτοκρατορικὸν Ξενοδοχεῖον, εἶπεν ὁ ταγματάρχης εἶναι τὸ καλῆτορον».

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας, ὑπάλληλός τις ξενοδοχείου, ὅστις ἦν μονόφθαλμος, μᾶς ἐπλησίασεν·

«Αὐτοκρατορικὸν ξενοδοχεῖον, κύριοι, εἶμι τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ ξενοδοχείου· πλήρες πανταχοῦ! οὐδὲ μία κλήνη! ἀνωφελὲς νὰ δοκιμάσητε κύριοι!

—Διάβολο ἀνέκραξεν ὁ ταγματάρχης, τὸ ἀτμόπλοιον βεβαίως θὰ μᾶς λείψῃ τώρα!

—Τὸ ἀτμόπλοιον κύριε! συνέβη βλάβη εἰς τὸν λέβητα δὲν θ' ἀναχωρήσῃ πρὸ τοῦ μεσονυχτίου καὶ εἴκοσι λεπτῶν!»

Ἐστράφη μειδῶν πρὸς τοὺς ἀμηχανοῦντας ἐν τῇ ἀτυχίᾳ συντρόφους μου καὶ τοὺς ἠρώτησα ποῦ ἔπρεπε νὰ ὑπάγωμεν, τώρα, ἐπιπροσθέτων ὅτι, ἀφοῦ τὸ ταξειδίον μας προώριστο νὰ ἦναι κακότυχον, ἔπρεπε ν' ἀποζημιωθῶμεν δι' ἀποχαιρετιστικοῦ δαίπνου.

«Ἄπαξ ἐκτελέσας τὰς ἐν τῷ τηλεγράφῳ ἐργασίας μου, τοῖς εἶπον, εἶμαι ἐλεύθερος μέχρι τῆς ἐνδεκάτης καὶ ἡμισείας.»

— Ἐάν θέλετε, ἀπήντησε ὁ Λεβιζόν, θὰ σᾶς ὀδηγήσω εἰς μετριώτατον ἀλλὰ καταλληλότατον ξενοδοχεῖον, κείμενον ἐπὶ τῆς προκυμαίας, τὸ ξενοδοχεῖον τῶν Ξένων.

— Μιὰ παληροκαλύβα, χωρικτόσπητο! διεκοψεν ὁ ταγματάρχης, ἐπιβαίνων συνάμα ἀμάξης ἀνοικτῆς καὶ ἀνάπτων τὸ σιγάρον του.

Ἦ ὁ Λεβιζόν ἀπέτεινεν αὖθις τὸν λόγον πρὸς τὸν ταγματάρχη μετὰ τινος αὐθεντίας.

«Κύριε, εἶπεν, ἡ εἰκία εὐρίσκεται εἰς ἄλλης χεῖρας· ἄνευ τούτου δὲν ἤθελον τὴν συστήσῃ εἰς ὑμᾶς, δύνασθε νὰ ἦσθε ἐντελῶς βέβαιος.

— Κύριε, ἀπήντησεν ὁ ταγματάρχης ἐξάγων τὸν πῖλόν του, ἠγρόσυν τὴν λεπτομέρειαν ταύτην καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσητε. Ἄς γίνεταί πῖλόν λόγος!

— Ταγματάρχα, εἶσαι προπετής εὐήθης! » συνεπέραναν ἐν τέλει ἡ κ. Βάξτερ λαμβάνουσα καὶ αὐτὴ θέσιν ἐν τῷ ἀμαξίῳ.

Ἐνῷ εἰσηρχόμεθα εἰς τὸ μέγα ἐστιατόριον τοῦ ξενοδοχείου ἔγοντος ὡς μόνον κόσμημα τραπέζας ἐν τῷ μέσῳ καὶ πεπαλαιωμένον σφαιριστήριον ἐν τῷ βᾶθει, ὁ ταγματάρχης μοί εἶπεν.

« Ὑπάγω νὰ πλύνω τὰς χεῖράς μου καὶ νὰ ἐνδύθῳ διὰ τὴν παράστασιν ἔπειτα, θὰ κάμω ἓνα γυῖρον εἰς τὴν πόλιν ἐνῷ θ' ἀποστείλητε τὰ τῆλεγραφήματά σας. Ἀνάβα πρῶτον Ἰουλίαν, δια νὰ ρίψῃς μιὰ ἕμματιὰ εἰς τὸ δωμάτιον. »

— Ἦ σκλάβαις εἶμεθα ἡμεῖς αἱ δυστυχησμέναι γυναῖκες! ἀπεκρίθη ἡ κ. Βάξτερ ὑπακούσασα.

— Ὡς πρὸς ἐμὲ εἶπε καὶ ὁ Λεβιζόν ἀποθέτων τὸ ταξειδιωτικὸν ἐπανωφόριόν του, θὰ ὑπάγω νὰ συμφωνήσω μερικὰ πράγματα πρὸ τοῦ κλείσθαι τὰ καταστήματα ἔχουμεν ὑποπρακτορεῖα εἰς Κανεδιέρην.

— Δύο δωμάτια μὲ δύο κλῖνας μόνον κύριοι; ἠρώτησεν ὁ θυρωρὸς ὄρθιος εἰσέτι πλησίον τῶν ἀποσκευῶν μας.

Μᾶς ἀρκοῦσιν, ἀπήντησεν ὁ Λεβιζόν ὄν ἅπασαι αἱ τῆς διαμονῆς στενοχωρίαι δυσηρέστου προφανῶς.

Ὁ φίλος μου θὰ ἐπιβιβάσῃ ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου ἀπόψε καὶ ἐπιμένως δὲν κοιμᾶται ἐδῶ. Ἄς θέσωσι τὴν ἀποσκευὴν του εἰς τὸ δωμάτιόν μου, οὔτινος δύναται ἄλλως τε νὰ λάβῃ τὴν κλεῖδα μήπως ἐπανεῖλθῃ πρῶτος.

— Οὕτω, τώρα, τὰ πάντα ἔχουσι καλῶς! Ἄς ἐξέλθωμεν, ἔμπρὸς! εἶπεν ὁ ταγματάρχης.

Εὔρον ἐν τῷ τηλεγραφείῳ, τηλεγράφημα περιμένον με, ὅ-
περ, πρὸς βλάβειάν μου ἔκπληξεν καὶ τρόμον, περιεῖχε τὰς ἐξῆς
μόνον λέξεις:

Εὐρίσκεσθε ἐν μεγίστῳ κινδύνῳ.— Ἀφί-
κόμενος οὐδὲ στιγμὴν ἀπολέσατε. — Ὑπάρ-
χει σκευωρία καθ' ἡμῶν. — Ἀπευθυνθήτε.
Νομάρχη διὰ συνοδίαν.

Προφανῶς τὸν ταγματάρχην μοὶ προσδιώριζον οὕτω πως,
καὶ εὐρισκόμη, μεταξύ τῶν χειρῶν του!

Οὕτω λοιπὸν, ἡ ἀθῶα φυσιογνωμία του ὑπέκρυπτεν ἄνθρω-
πον ἀλιτήριον, καὶ ἴσως, καὶ αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἤνοιγε
τὰ κιβώτιά μου. — Ἀπεκρίθη τηλεγραφικῶς.

« Ὑγιῆς καὶ σωὸς μέχρι Μασσαλίας. »

Ἐπειτα συλλογιζόμενος τὴν γενικὴν κατατροφὴν τοῦ οἴκου
μας ἐὰν ἐκλεπτόμεν, κατατροχόμενος ἀπὸ τὴν ἐνθύμησιν τῆς
πολυαγαπητῆς μοι Μινίας, ἔσπευτα πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον κείμενον
ἐν ὁδῷ στενῇ καὶ βορβορώδει πλησιαίτατα τοῦ λιμένος. Ἐνῶ δὲ
παρέκαμπτον τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ ταύτης, ἀνθρωπὸς τις ἐξώρ-
μησεν ἐκ κατωφλοίου θύρας τινος καὶ ἤρπασε τὸν βραχίονά μου.

Ἦν ὑπάλληλος τοῦ ξενοδοχείου, ὅστις μοὶ εἶπεν ἔσπευσμένως.

« Ταχέως! ταχέως! κύριε, ὁ ταγματάρχης σᾶς περιμένει
ἀνυπομόνως ἐν τῇ αἰθούσῃ. Μὴ γάνετε οὔτε στιγμὴν!

Ἐτρεῖξα ταχέως καὶ σχεδὸν διέφρῆξα τὴν θύραν τῆς αἰθούσης
τοῦ ξενοδοχείου εἰσορμῶν ἐν αὐτῷ. Ὁ ταγματάρχης περιεπάτει
ἄνω καὶ κάτω ἐν ἀσυνήθει ταραχῇ, ἐνῶ ἡ σύζυγός του παρετή-
ρει μετ' ἀδημονίας διὰ τοῦ παράθύρου. Ὁ βηματισμὸς δ' ἀμφο-
τέρων εἶχεν ἐντελῶς μεταλλαγῆ.

Προσδραμῶν πρὸς ἐμὲ ὁ ταγματάρχης μοὶ ἤρπασε τὴν χεῖρα
καὶ μοὶ εἶπε:

« Εἶμαι ἀξιωματικὸς τῆς Ἀστυνομίας ὀνόματι Ἀρνότ. Αὐ-
τὸς ὁ Λεβιζὸν εἶνε ἀλιτήριος πρώτου βαθμοῦ. Κατὰ τὴν στιγμὴν
ταύτην ἀνοίγει ἐν τῶν κιβωτιῶν σας καὶ πρέπει νὰ με βοηθήσητε
νὰ τὸν συλλάβω. Γνωρίζων τὴν πανουργίαν του, ἀντετάχθη
αὐτῷ ἄλλ' ἐπεθύμουν νὰ τὸν συλλάβω ἐπ' αὐτοσώρῳ Ἰουλία
τελείωσε αὐτὸ τὸ βράνδου (Ἀγγλικὸν πότον) ἐνῶ ἔκ. Βλαμύρ καὶ
ἐγὼ θὰ τελειώσωμεν ἐπάνω αὐτὴν τὴν μικροδουλειά. Ἔχετε πε-
ρίστροφον κύριε δι' ἣν περίπτωσιν ἤθελεν ἀντιστῆ; Ὡς πρὸς ἐμὲ
προτιμῶ αὐτὸ, προσέθηκε δεικνύων μοι ἐν ῥόπαλον:

— Ἀρῆκα τὸ περιστροφόν μου εἰς τὸ δωμάτιον, τῷ ἀπεκρίθην κατεπταημένος.

— Λυπηρὸν ἀλλὰ οὐδὲν δυνάμεθα νὰ κάμωμεν· ἄλλως δὲν εἶναι πιθανὸν εἶτι συλλογίζεται νὰ μεταχειρισθῆ αὐτὸς ἐν τῇ συγκινήσει τῆς πρώτης στιγμῆς. Θὰ ριφθῶμεν ταύτοχρόνως κατὰ τῆς θύρας· τὰ κλείθρα τῶν ξενοδοχείων εἰσὶν ὀλίγον στερεά, γενικῶς. Εἶναι ἀριθμὸς 15, ἀναβῶμεν ἡσύχως.»

Ἐφθάσαμεν εἰς τὸ μεσανάβαθρον, καὶ σταματήσαντες μίαν στιγμὴν ἠδυνήθημεν ν' ἀκούσωμεν τὸν ἦχον τοῦ χρυσοῦ ἀνηχοῦντος ἐν τινι σάκκῳ, ἐν ᾧ ὁ Λεβιζὸν ἐμυκτήριζε γαμηλοφῶνως προφέρων τὴν λέξιν ἣν μὲ εἶχεν ἀκούσῃ ψιθυρίζοντα ἐν τῷ ὕπνῳ μου: «Καταπάξον! γάγ! ἄγ, !!!»

Ὁ ψευδοταγματάρχης ἔδωκε τὸ σημεῖον καὶ ἀμφοτέροι ἐβρίθθημεν κατὰ τῆς θύρας. Ἐσεισθη, ἔτριξε, διεβράγγη! ὁ Λεβιζὸν μὲ τὸ περιστροφόν εἰς τὴν χεῖρα, διέμενεν ὄρθιος πρὸ τοῦ ἀνοικτοῦ κιβωτίου, ἔχων τὴν ἑτέραν αὐτοῦ χεῖρα βεβουλισμένην εἰσέτι ἐν τῷ χρυσῷ. Ἦδη, εἶχε γεμίσει μακρὰν τινα ζώνην ἣν ἔφερε περὶ τὸ σῶμά του καὶ ἓνα ταξειδιωτικὸν σάκκον τεθειμένον παρ' αὐτῷ. Εἷς ἕτερος σάκκος κατὰ τὸ ἥμισυ πλήρης ἔκειτο πρὸ τῶν ποδῶν του, καὶ, ἐπειδὴ οὗτος εἶχεν ἐκπέσει τῶν χειρῶν τοῦ Λεβιζὸν, ἐγείροντος τὸν λύκον τοῦ περιστρόφου του, ἀληθῆς γείμαρρος χρυσοῦ ἐξήρχετο αὐτοῦ. Σχοινία ἐξήρτηντο ἀπὸ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου, ὡς ἂν ὁ κλέπτης μου εἶχεν ἤδη καταβιδάσῃ ἢ προϋτίθετο νὰ καταβιδάσῃ σάκκους βαρεῖς, ἐν τινι μικρᾷ ὁδῷ κειμένη κατὰ μῆκος τοῦ ξενοδοχείου πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ἄμ' ἰδὼν ἡμᾶς, οὐδὲ λέξιν εἰπὼν, ὁ Λεβιζὸν ἐσφύριξε καὶ ἠκούσθη ἀμαξα ἀπομακρυνομένη μετὰ μεγάλης ταχύτητος.

Παραδοθῆτε, κακοῦργε! ἀνέκραξεν ὁ τέως ταγματάρχης. Σὰς γνωρίζω ἀπὸ πολλοῦ καὶ σὲ κρατῶ τέλος γεροληστή!»

Ἡ μόνη ἀπάντησις τοῦ Λεβιζὸν ὑπῆρξε νὰ πιέσῃ τὸ σκάνδαλον τοῦ περιστρόφου, ἕπερ εὐτυχῶς εἶχον λησμονήσει νὰ γεμίσει « Ἄ δὲν ὑπάρχουν σφαῖραι! εἶπεν ἡρέμα· ἔ λοιπὸν, λάβε διὰ σέ, Μπόμπο! » καὶ ρίψας μετ' αἰφνιδίου μανίας, τὸ πιστόλιον κατὰ κεφαλῆς τοῦ ὑπαστυνόμου, ἐπήδησε διὰ τοῦ παραθύρου. Ἐβρίθθη κατόπιν αὐτοῦ βάλλων μεγάλας κραυγὰς ὅπως ἐπικαλεσθῶ βοήθειαν, καὶ ὁ Ἄρντ ἐμείνε ἵνα φυλάξῃ τὸν θησαυρόν μου Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, πλήθος συνωθούμενον ἐκ στρατιωτῶν, ἀγχοφόρων καὶ παντοειδῶν διαβατῶν, ἐβρίπτετο ἐπὶ καταδίωξιν τοῦ ἀλλίου, διὰ μέσου τῆς πόλεως ἦντινα ἤρχιζον νὰ φωτίζωσι. Τὸν

κατεδιώκομεν ὡς λαγῶν, ἐνῶ αὐτὸς, τρέχων ἐν ἐλιγμοῖς, ὑπερ-
επήδα ἅπαντα τὰ προσκόμματα τ' ἀντιτιθέμενα τῇ φυγῇ του.
'Εκατοστύες βολῶν ἐβρίφθησαν κατ' αὐτοῦ, ἑκατοστύες βραχιόνων
ἀπεπειράθησαν νὰ τὸν συλλάβωσιν, ἀλλὰ ἀπέφευγε τὰς μὲν, ἀπε-
σπᾶτο ἀπὸ τὰς δὲ, ἣ ἐπήδα ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς τῶν πληρωστέ-
ρων. Ἡ χεὶρ ναύτου τινος ἦτο σχεδὸν ἐπ' αὐτοῦ, ὅποτε ὁ πους
του ἐνεπλάκη ἐν τινι δακτυλίῳ ἀγκύρας καὶ ἔπεσε κατὰ κεφα-
λῆς εἰς τὸν λιμένα. Κραυγὴ ἀντήχησεν ὅποταν ἐξυθίσθη καὶ ἐξ-
ηφανίσθη ἐν τοῖς σκοτεινοῖς ὕδασι! ἐφ' ὧν τὸ ἡμίσεστον φῶς ἐ-
νὸς καὶ μόνου φανοῦ ἐβρίπτεν ἀκτίνας τινάς.

Ἐδράμων πρὸς τὰς βαθμίδας καθ' ἣν στιγμὴν οἱ χωροφύλα-
κες εἰσῆρχοντο εἰς τινα λέμβον καὶ διβελοῖζον ἐν' ἀνεύρωσι τὸ
σῶμα. Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν, γηραιὸς πολὺς στρατιώτης, ὅστις μ' ἔ-
λαβεν ἐν τῇ λέμβῳ του, ἤρξατο λέγων:

«Εἶναι ἀλώπεκες αὐτοὶ οἱ γερολησταὶ, ἐνθυμοῦμαι κάλλιστα
αὐτὸν τὸν ἰδιώτην, τὸν εἶδον στιγματιζόμενον ἐν Τουλῶνῃ, διὰ
τοῦτο τὸν ἀνεγνώρισα ἀμέσως. Στοιχηματίζω ὅτι διωλίσθητεν
ὑποκάτω τῆς τρόπιδος πλοίου, ὅτι ἔφθασε λέμβον τινὰ, ὅτι ἐξά-
ρωσεν ἐντὸς αὐτῆς, καὶ ὅτι οὐδέποτε θὰ τὸν ἐπανίδωμεν.

—'Ἀλλὰ ναί, διότι ἰδοὺ αὐτὸς! ἀνέκραξεν ἕτερος τῶν συν-
τρόφων μου κύπτων ἐν' ἀνασύρῃ πτώμα τι κινούμενον.

«Ὡ ἦτον ἀδέξις λωποδύτης! εἶπε φωνή τις ἣν ἀνεγνώρι-
σα ἀνήκουσαν εἰς τὸν γενναῖον Ἀρνότ ὅστις συνηνώθη μεθ' ἡμῶν
κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

«Ἡθέλησα, κύριε! νὰ ἶδω, πῶς θὰ τὰ ξεμπερδεύατε. Ἡ Ἴ-
ουιλία φυλάσσει τὰ νομίσματα.—πάντοτε ἐσυλλογίσθη, ὅτι ὁ ἀ-
λιτήριος αὐτὸς θὰ ἐτελείωνεν οὕτω πῶς ἀπὸ μίαν εἰς ἄλλην ἡμέ-
ραν. Ὀλίγον ἔλειψε νὰ σᾶς βάλῃ στὰ χέρια του καὶ φτινὰ τὴν
ἐγλυτώσατε, διότι ἦτο ἄνθρωπος ἰκχνὸς νὰ σᾶς κόψῃ τὸ λαρύγγι
μᾶλλον παρὰ ν' ἀπαρηθῆ τὸ νὰ λάβῃ τὰ χρήματα. Ἄλλ' ἤμην
ἐπὶ τὰ ἴχνη του καὶ δὲν μὲ ἐγνώριζε, διότι πρῶτην ἦδη φοράν
συναντῶμαι μ' αὐτὸ τὸ εἶδος τῶν σκωλήκων. Καλὰ ἰδοὺ ἐξεργά-
φθη ἓνας καὶ αὐτὸ εἶναι καλόν! Ἐμπρὸς σύντροφοι, φεράτέ μοι
αὐτὸ τὸ πτώμα διὰ νὰ τοῦ πάρωμεν ὅσα ἔκλεψε! Αὐτὰ τὰ χρή-
ματα τοῦλάχιστον ἐγειναν αἰτία πράξεως ἀξίας λόγου ἐφ' ἔσον
ἦσαν ὑπὸ τὴν κατοχὴν του, διότι ἔστειλαν τὸν ἀλιτήριον εἰς τὸ
βάθος τῶν ὑδάτων!

Καὶ ἐν τῷ θανάτῳ ἔτι τὸ μιὰρὸν ἐκεῖνο πρόσωπον μετείχε
τινος προσποιητοῦ σεβασμοῦ ὅποτε τὸ ἐστρέψαμεν εἰς τὸ φῶς.

Ἄμα ἐπεστρέψαμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὃ Ἄρνὸς μοί διηγήθη κατὰ τὸν εὐθυμον αὐτοῦ τρόπον, ἀπάσας τὰς λεπτομερείας τῆς ἐκδρομῆς του, ἐνῶ κατεβάρυνον αὐτὸν καὶ τὴν κυρίαν Βάξτερ (ἕτερον ὑπαστυνόμενον) διὰ τῶν ἐκφραστικωτάτων εὐχαριστιῶν μου. Κατὰ τὴν νύκτα ἀκριβῶς τῆς ἀναχωρήσεώς μου, ὃ Ἄρνὸς ἔλαβεν ἀπὸ τὸν ἀστυνόμον τὴν διαταγὴν νὰ μὴ ἀκολουθῆ καὶ νὰ ἐπιβλέπῃ τὸν Λεβιζόν, καίτοι δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ συνεννοηθῆ μετὰ τοῦ οἴκου μας. Ὁ ὁδηγὸς τῆς ἀμαξοστοιχίας ἡμῶν ἐπληρώθη ἵνα ἀνατινάξῃ τὴν μηχανὴν ἐν Φορρουζ, ὅπου οἱ συνένοχοι τοῦ Λεβιζόν περιέμενον μὲ ἀμάξια ἵνα μεταφέρωσι τὴν λείαν, ἣν ἐσκόπευον ν' ἀρπάσωσιν ἐν μέσῳ τῆς συγχύσεως καὶ τοῦ σκότους ἴσως μάλιστα διὰ ῥήξεως, ἐάν καθίστατο ἀναγκαῖον νὰ μεταχειρισθῶσι καὶ αὐτὸ τὸ μέσον. Ὁ προστάτης μου ἐματαιώσῃ τὸ σχέδιον τοῦτο διατάσσω νὰ τηλεγραφῆσωσιν ἐκ Παρισίων, ἵνα σταλῶσιν ἐκ Λυώνης, στρατιῶται εἰς τὸν ἀπειλούμενον σταθμὸν. Ἦδη, ἐν Δρυμόνῃ ἔσχε τὴν δεξιότητα νὰ χύσῃ τὸν Καμπανίτην ἐν ᾧ εἶχον θέσιν ναρκωτικόν. Τοιοῦτοτρόπως ἀποτυχῶν κατὰ τὰς πρώτας τοῦ ἀποπειράς, ὃ Λεβιζόν δὲν ἠθέλητε νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν παρτίδα καὶ ἀπεπειράθη ἄλλα μῆσιν. Ἡ κατὰ κακοτυγίαν ὑπ' ἐμοῦ ἀποκάλυψις τῆς μαγικῆς λέξεως κατέστησεν αὐτὸν δυνατὸν ν' ἀνοίξῃ ἐν τῶν κλειθρῶν μου, καὶ ἡ καθυστέρησις τοῦ ἀτμοπλοίου (καθυστερήσις τυχαία καὶ ὅσον ἠδυνήθημεν νὰ μάθωμεν) ἐπέληθε παρέχουσα αὐτῷ τὴν τελευταίαν εὐκαιρίαν.

Κατ' αὐτὴν ἐλείνῃν τὴν νύκτα, γὰρ εἰς τὸν στρωμύλον ταγματάρχην καὶ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ σύζυγον κατέλιπον τὴν Μασσαλίαν μὴ ἀπολέσας οὐδὲ λεπτόν, καὶ διὰ παντὸς λαθεῖς ἀπὸ τὰς φιλικῆς τοῦ σιδηροδρόμου. Ὅστις δὲ φέρῃ ἐνῆ σιδηροδρόμῳ μετ' ἑαυτοῦ ἀξίας ἢ ἀντικείμενα πολύτιμα θά ἐνεργήτῃ συνετῶς τηρούμενος πρὸς τὸν ἀστυλαχτικόν.

ΛΟΣ

51

ΠΑΤΡΩΝ «Tornbury»

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑΣ ΤΟΥ ΑΕΙΜΝΗΣ

Θ. Π. ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗ

ΥΠΟ

Α. ΓΕΝΝΗΜΑΤΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

1906

